

På torsdagen hälsade Marianne Pettersson medlemmar från SPF-Rönnen, välkomna till muséets sessionssal. Denna gång för att lyssna till Ann Björkmans berättelse om hur det är, att vara familjehemsmamma. Det började med att hon och maken Inge insåg att de inte skulle kunna få egna biologiska barn och som följd av detta beslutade de att fungera som familjehem. De har haft totalt 52 barn med varierande bakgrund boende i familjen. Verksamheten har pågått under 31 år, under den tiden har de vid endast två tillfällen bara haft endast tre barn. Övrig tid har det varit mellan fem och åtta barn i familjen. Just nu har vi sju barn hemma. Två elvaåringar, två fjortonåringar, två sjuttonåringar och en artonåring. Hela gänget är självgående, det vill säga, vi behöver inte säga till om läxläsning, vi behöver aldrig ifrågasätta någonting. Det fungerar bara. Såhär lugnt har vi aldrig haft! De barn som de öppnat sitt hem för, kommer från olika kulturer och religioner. Det har varit barn som inte förmått att fungera, på grund av traumatiska händelser. Då måste man kunna hjälpa och vägleda sådana för att de skall kunna komma in i familjegemenskapen. Rehabilitering är en procedur som kräver förmåga att ta tillvara vad som står till buds. När man ser att barnet kan fungera i skolan och gör framsteg, känns det tillfredsställande för familjehemmet. Men det finns de som trots att de kommit in i en tillvaro och funnits i landet tio till tretton år fortfarande inte vet om de får stanna. Det kan verka märkligt att ett barn som är fött i Sverige, och därmed har svenskt medborgarskap, har vuxit upp och gått i skola här men ändå lever i ovisshet. Två pojkar från en familj med sju barn, som misshandlats i sitt hem under flera års tid, ända tills en av flickornas familjer vågade anmäla för att sätta stopp för misshandeln. Ann berättar hur den ene under lång tid efter ankomsten till familjen inte kunde klara av någon form av kroppskontakt. Så småningom kunde han, stöttad av en jämnårig, bryta den blockeringen. En del av barnen kan komma från en miljö där begreppet jämlikhet inte har samma innebörd, som är vedertagen i den familj där de skall fungera. Exempelvis kan det vara så, att pojkar i jämförelse med flickor är helt befriade från ansvar att plocka undan efter sig vid måltiderna. Sådana beteenden måste snabbt arbetas bort. Efter Anns berättelse, som stundom kunde kännas känslösam. Följdes man, som seden är, till ett konditori, för att med en kopp kaffe/te byta tankar om hur människor kan engagera sig i andras välfärd.

Text och bild: Bertil Berglund

Ann Björkman

Marianne Pettersson